

สรุปผลการวิจัยและข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์ที่จะสร้างแบบฝึกหัดสำหรับสอนเรื่องวลีในภาษาไทย ระดับประกาศนียบัตรวิชาการศึกษาตอนต้น และทดลองใช้กับตัวอย่างประชากร เพื่อดูประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดจากการเปรียบเทียบคะแนนก่อนและหลังทำแบบฝึกหัด

ตัวอย่างประชากร

ผู้วิจัยนำแบบฝึกหัดไปทดลองใช้กับกลุ่มตัวอย่างประชากร ซึ่งเป็นนักศึกษาชั้นปีที่ ๒ ของวิทยาลัยครูหมู่บ้านจอมบึง ราชบุรี จำนวน ๑๐๐ คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยมี ๒ ชนิด คือ

๑. แบบฝึกหัดสำหรับสอนเรื่องวลีทั้ง ๓ ชนิด มีรูปแบบในการฝึกหัดต่างๆ กัน เช่น แบบเลือกตอบ แบบจับคู่ แบบเติมคำ แบบแต่งข้อความ หรือประโยคตามที่กำหนดให้ ฯลฯ แบบฝึกหัดแต่ละเรื่องมีคำอธิบาย คำชี้แจง คำสั่ง และตัวอย่างประกอบ เพื่อให้นักศึกษาทำความเข้าใจด้วยตนเองได้ วิธีสร้างแบบฝึกหัด ได้คัดแปลงมาจากหนังสือแบบฝึกหัดวิชาหลักภาษาไทย และแบบฝึกหัดไวยากรณ์อังกฤษ ส่วนข้อความนำมาจากภาษาพูด และภาษาเขียนที่ใช้อยู่ในปัจจุบัน

๒. แบบทดสอบก่อนและหลังการทำแบบฝึกหัด ไข่มุมเดียวกัน ผู้วิจัย
สร้างขึ้นให้สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และครอบคลุมเนื้อหา มีจำนวน ๖๐ ข้อ เป็นแบบ
ปรนัย ชนิดเลือกตอบ แต่ละข้อมี ๕ ตัวเลือก แบบทดสอบนี้มีความเที่ยง .๘๓ ซึ่งแสดง
ว่าแบบทดสอบมีความเชื่อถือได้

วิธีดำเนินการวิจัย

เมื่อสร้างแบบฝึกหัดและแบบทดสอบเรียบร้อยแล้ว ได้ดำเนินการวิจัยดังนี้

๑. นำแบบทดสอบที่วิเคราะห์แล้ววางอยู่ในเกณฑ์ที่ใช้ได้ ไปทดสอบก่อน
ทำแบบฝึกหัดกลุ่มตัวอย่างประชากร เป็นเวลา ๑ ชั่วโมง

๒. ให้ทำแบบฝึกหัดเรื่องวลีทั้ง ๓ ชนิด เป็นเวลา ๓ ชั่วโมง ภายใน
๑ สัปดาห์ หลังจากนั้นเฉลยคำตอบให้ทราบ และตอบข้อของใจของนักศึกษา

๓. ทิ้งระยะเวลาไว้ประมาณ ๔๕ วัน จึงทดสอบอีกครั้งหนึ่งด้วยแบบ
ทดสอบชุดเดิม

๔. นำผลการทำแบบทดสอบทั้ง ๒ ครั้งบันทึกลงตาราง

๕. วิเคราะห์ความก้าวหน้าของคะแนน ก่อนและหลังการทำแบบฝึกหัด

๖. ทดสอบความมีนัยสำคัญของความแตกต่างระหว่างคะแนนเฉลี่ยของ
ผลการสอบก่อนและหลังการทำแบบฝึกหัด

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

จากการทดลองปรากฏว่า การทดสอบก่อนการทำแบบฝึกหัด นักศึกษาทำแบบทดสอบ
ได้คะแนนเฉลี่ยจากข้อสอบ ๖๐ ข้อ คิดเป็นร้อยละ ๘๖.๖๖ เมื่อได้ทำแบบฝึกหัดแล้ว
นักศึกษากลับมาทำแบบทดสอบชุดเดิมอีกครั้งหนึ่ง ได้คะแนนเฉลี่ยจากข้อสอบ ๖๐ ข้อคิดเป็น

รอยละ ๗๐.๔๘ เปรียบเทียบผลการทดสอบของคะแนนก่อนและหลังทำแบบฝึกหัด นักศึกษามีคะแนนความก้าวหน้าเป็นคะแนนเฉลี่ยคิดเป็นร้อยละ ๑๗.๕๗

คะแนนเฉลี่ยของผลการสอบก่อนและหลังการทำแบบฝึกหัด แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ จึงสรุปได้ว่าแบบฝึกหัดมีผลทำให้นักศึกษามีความรู้ความเข้าใจเรื่องวลี แยกต่างไปจากเดิมในทางที่ดีขึ้น

การอภิปรายผล

จากผลความก้าวหน้าของนักศึกษา แสดงว่าแบบฝึกหัดที่มีคำอธิบายเรื่องราวแต่ละตอน มีตัวอย่างประกอบ และมีคำเฉลยให้ทราบข้อผิดชอบ มีประสิทธิภาพพอที่จะทำให้ นักศึกษามีความรู้เพิ่มขึ้น สามารถนำไปใช้ประกอบการสอนเรื่องวลี ในระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพการศึกษาคได้

ข้อสังเกตจากการวิจัย

๑. แบบฝึกหัดข้อที่มีคำสั่งสั้น ๆ และไม่มีตัวอย่างให้ดู มีผลทำให้นักศึกษาไม่เข้าใจ และทำคะแนนได้น้อยกว่าแบบฝึกหัดที่มีคำสั่งชัดเจน และมีตัวอย่างประกอบ
๒. แบบฝึกหัดที่เรียงลำดับจากง่ายไปหายาก และมีเนื้อหาที่นักศึกษาเคยเรียนรูมาแล้ว นักศึกษาจะทำคะแนนได้ดีกว่าแบบฝึกหัดที่ไม่ได้เรียงลำดับความยากง่าย หรือแบบฝึกหัดที่เป็นความรู้ใหม่ เช่นความรู้ทางภาษาศาสตร์ เป็นต้น
๓. นักศึกษาจะชอบและสนุกสนานกับวลีหรือประโยคที่สร้างขึ้นจากภาษาพูดมากกว่าภาษาเขียน โดยเฉพาะภาษาที่มาจากสิ่งที่อยู่รอบ ๆ ตัวเขา เช่นภาษาของสื่อมวลชน เป็นต้น

๔. การทดสอบและการให้ทำแบบฝึกหัด ควรควบคุมโดยใกล้ชิด กลุ่มตัวอย่าง ประชากรควรอยู่ในที่แห่งเดียวกัน เพื่อสะดวกในการเน้นหรือกระตุ้นให้เกิดความสนใจ ถ้ามีข้อข้องใจ หรือไม่เข้าใจคำสั่ง นักศึกษาจะถามได้ทันที ไม่ทำไปตามที่คิดว่าควรจะเป็นเช่นนั้นเช่นนั้น ซึ่งอาจเป็นความเข้าใจผิดก็ได้

๕. ระยะเวลาที่ใช้ในการทดลองมีผลต่อการวิจัยมาก เช่นถ้าใกล้การสอบ ภาคปลาย นักศึกษาจะให้ความสนใจน้อยลง อีกประการหนึ่ง แบบฝึกหัดที่มีมากเกินไป มีผลทำให้เบื่อหน่าย ไม่ควรให้ทำในระยะเวลากระชั้นชิดเกินไป หรือระยะเวลาที่สนใจเรื่องอื่นมากกว่า

๖. ถ้าผู้วิจัยเฉลยคำตอบด้วยตนเอง จะทำให้นักศึกษาพอใจมากกว่าให้ผู้อื่นเฉลย เพราะนักศึกษามีโอกาสซักถามปัญหา และข้อข้องใจโดยทั่วถึงกัน ฉะนั้นจึงควรเฉลยคำตอบทั้งเป็นขอเขียน และโดยทางวาจาประกอบกัน

๗. คะแนนที่แสดงผลความก้าวหน้า โดยเปรียบเทียบระหว่างก่อนและหลังทำแบบฝึกหัด ไม่ต่างกันมาก ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับ การวิจัยและเวลา กล่าวคือผู้วิจัยไม่ได้ทำการสอน แต่ใช้วิธีให้ศึกษาด้วยตนเอง หลังจากนั้นอีก ๔๕ วัน จึงทดสอบ คะแนนเฉลี่ยของความก้าวหน้าจึงมีเพียงร้อยละ ๑๗.๕๗ หากผู้วิจัยเรื่องอื่น ประสงค์จะดูความก้าวหน้า ที่แท้จริง ควรเลือกกลุ่มตัวอย่างที่ไม่เคยเรียนเรื่องนั้น ๆ มาก่อน มีการสอนประกอบการทำแบบฝึกหัด และทดสอบในระยะเวลาที่ห่างกันพอสมควร

ขอเสนอแนะทั่วไป

๑. ครูควร ศึกษาหาความรู้ในเรื่องการสร้างแบบฝึกหัด เพื่อนำมาใช้ประโยชน์ในด้านการเรียนการสอนของตนให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

๒. ครูในหมวดเดียวกัน ควรร่วมมือกันจัดทำแบบฝึกหัดในแต่ละเรื่อง แต่ละระดับ เพื่อสร้างเสริมความรู้ให้แก่นักเรียนในเรื่องนั้น ๆ มากขึ้น และจะช่วยให้การ

เรียนการสอนน่าสนใจมากกว่าการอธิบาย และถามตอบปัญหาที่เคยทำกันจนจำเจ

๓. ผู้บริหารควรสนับสนุนครูให้สร้างแบบฝึกหัดขึ้นใช้ในโรงเรียน เพื่อประโยชน์ของนักเรียนและครู โดยที่นักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้น กล่าวคือนักเรียนจะได้ใช้ประกอบการเรียน และฝึกฝนตนเองจนแม่นยำ อีกทั้งนำไปใช้ประโยชน์ในชีวิตประจำวันได้ ส่วนครูจะมีเวลาสำหรับค้นคว้าความรู้เพิ่มขึ้น

๔. แบบฝึกหัด ควรนำไปใช้ได้ทั้งในและนอกห้องเรียน มีค่าชี้แจงชัดเจน ประกอบคำอธิบาย และยกตัวอย่างประกอบ ถ้ามีรูปภาพช่วยจะช่วยให้สนใจมากขึ้น แต่ทั้งนี้ต้องจัดทำให้เหมาะสมกับวัย และความรู้ของนักเรียน อย่าให้ง่ายหรือยากเกินไป จนเป็นเหตุให้เด็กไม่ยอมทำ ซึ่งจะส่งผลให้การสร้างแบบฝึกหัด กลายเป็นความสูญเปล่าไป

๕. ความมุ่งหมายของการสอนภาษาไทย มุ่งให้เกิดประโยชน์ทั้งในด้านการใช้ภาษา ด้านวัฒนธรรม และด้านความเจริญของงานของนักเรียน การวัดผลจึงวัดด้วยวิธีการต่าง ๆ ให้ทราบว่าได้ผลตามความ มุ่งหมายหรือไม่ การทำแบบฝึกหัดของนักเรียน ถือว่าเป็นการวัดผลอย่างหนึ่ง ดังนั้นก่อนการสร้างแบบฝึกหัดจึงควรตั้งความมุ่งหมายทั่วไป และความมุ่งหมายเชิงพฤติกรรม เพื่อให้ทั้งนักเรียนและครูสามารถวัดผลการเรียนการสอนได้อย่างมีหลักเกณฑ์ นอกจากนี้ยังอาจใช้แบบฝึกหัดดังกล่าวในการทดสอบความรู้เมื่อต้องการได้อีกด้วย

๖. ครูต้องพยายามนำวิธีการสอนใหม่ ๆ เข้ามาใช้ โดยเฉพาะการสอนโดยนำวิชาภาษาต่างประเทศเข้ามาเกี่ยวข้อง และเมื่อสร้างแบบฝึกหัดขึ้นประกอบการเรียนการสอน ก็ควรสอดแทรกลงไปบ้าง ไม่ให้ยากเกินสติปัญญาของเด็ก การยอมรับสิ่งใหม่ ๆ และถ่ายทอดไปยังผู้เรียน จะเป็นการเปิดโอกาสให้เขารู้จักวิธีสอน การค้นคว้าใหม่ ๆ และการเปลี่ยนแปลงของภาษาอันมีระบบระเบียบ สิ่งเหล่านี้อาจทำให้เขาสนใจการเรียนหลักภาษาเพิ่มขึ้นจากเดิม

๗. เนื่องจากแบบฝึกหัดเป็นส่วนประกอบของการสอน ครูจึงควรมีวิธี การสร้างพลิกแพลงไปจากแบบฝึกหัดที่มีอยู่ในแบบเรียน และสร้างใหม่ากพอที่จะหยิบ มาใช้ได้ ในโอกาสต่าง ๆ เช่น เมื่อต้องการทดสอบ หรือเมื่อต้องการเน้นเรื่องใด เรื่องหนึ่งเป็นต้น การสร้างแบบฝึกหัดอาจจะไม่ใช่ของง่าย ต้องอาศัยเวลา ความ อุดหนุน และความรู้ในเรื่องต่าง ๆ แต่ถาครูใช้ความพยายาม และฝึกทำบ่อยครั้ง ครูจะ เกิดความชำนาญและคล่องแคล่วในการสร้างแบบฝึกหัด สามารถทำให้แบบฝึกหัดเป็น เครื่องกระตุ้นความสนใจ ความกระตือรือร้น และความใคร่รู้ใคร่เรียนได้ สิ่งทีครู ไม่ควรจะทำ คือการทำคำเฉลยประกอบ เพื่อความสะดวกสำหรับนักเรียนที่จะศึกษาด้วย ตนเองได้ และสำหรับครูในการตรวจ หรือแม้แต่การให้ครูผู้นั้นนำไปใช้เมื่อต้องการ อีกด้วย

ขอเสนอแนะสำหรับการวิจัยครั้งต่อไป

๑. ผู้วิจัยควรกำหนดแบบฝึกหัดให้เหมาะสมกับเนื้อหา และเวลา ควรเริ่ม ทดลองการวิจัยเสียแต่เนิ่น ๆ เพื่อมิให้เกิดปัญหาเรื่องการสอนไล่ของกลุ่ตัวอย่าง
๒. ถ้ามีการวิเคราะห์แบบฝึกหัดด้วย จะทำให้การวิจัยสมบูรณ์ยิ่งขึ้น
๓. ควรมีการทดลองใช้แบบฝึกหัดในวิทยาลัยครู ทั้งในส่วนกลางและส่วน ภูมิภาค เพื่อทดสอบว่า แบบฝึกหัดที่สร้างขึ้นมีประสิทธิภาพใช้ได้ทั่วไปหรือไม่
๔. ควรมีการวิจัยประสิทธิภาพของแบบฝึกหัดแบบคุณาน กล่าวคือเมื่อทค- สอบครั้งแรกไปแล้ว ให้ทำแบบฝึกหัด และทดสอบด้วยข้อสอบชุดเดิมอีกครั้งหนึ่งทันที หลัง จากนั้นอีก ๔๕ วัน จึงทดสอบซ้ำด้วยข้อสอบชุดเดิมเช่นกัน ถ้าแบบฝึกหัดมีประสิทธิภาพ จริง และนักเรียนมีความรู้เพิ่มขึ้นหลังจากทำแบบฝึกหัดแล้ว ผลของการทดสอบครั้งหลัง สุด ควรจะดีขึ้นกว่าการทดสอบทั้งสองครั้ง
๕. อาจจะมีการวิจัยเพื่อเปรียบเทียบการสอนโดยใช้แบบฝึกหัด กับการสอนโดย การอธิบาย และซักถามตามปกติ เพื่อคุณผลว่า แบบฝึกหัดทำให้เกิดผลการเรียนแตกต่างกัน หรือไม่ การวิจัยทำนองนี้จะช่วยชี้ชัดว่า แบบฝึกหัดมีประโยชน์ต่อการเรียนการสอนมาก น้อยเพียงใด